

studerendes fagvalg yderligere. Især har der været tanker fremme om at gøre valget af ét praktisk-musisk fag obligatorisk. Men netop for disse fag gælder det måske, at lysten driver værket, og at eget engagement er afgørende for undervisningens kvalitet. Med 4 fag vil flere studerende end hidtil vælge disse fag. Bindingen er af de anførte grunde derfor opgivet igen. Dertil kommer, at der overalt i uddannelsen bør lægges stor vægt på at fremme det musiske, uafhængigt af, hvilke fag eller emner der er tale om, ligesom der i alle fag bør findes et grønt islæt.

Det er vigtigt at fastslå, at der ikke med forslaget lægges op til at uddanne »faglærere« i snæver forstand. I fortsættelse af den indledningsvist omtalte danske tradition for læreruddannelse skal lærerne fortsat være både fagligt og pædagogisk velfunderede. De skal – i samarbejde med elever og forældre – kunne udvælge relevante stofområder, og de skal kunne begrunde deres valg af både indhold, arbejdsformer, metoder og stofområder. Valg af relevant indhold i undervisningen sker på baggrund af faglig viden og indsigt, men også på baggrund af viden om børns udvikling og behov. De to sider af læreruddannelsen udgør en enhed. Der må derfor ikke graves grøfter mellem »fagene« og »pædagogikken«, men tværtimod bygges bro mellem uddannelsens forskellige elementer, så de for den studerende kommer til at fremtræde som eksemplariske modeller for det samarbejde mellem lærerne, der er afgørende i folkeskolen. Derfor tænkes uddannelsen også afsluttet med en større opgave, hvor den studerende kan vise sin indsigt i både fag, pædagogik og praktik. Samtidig vil en sådan selvstændig opgave kunne være en værdifuld erfaring for den lærer, der senere får brug for at sætte sig ind i områder, der ikke var omfattet af grunduddannelsen.

Praktikken ønskes styrket gennem en udvikelse, der skal give plads for en længere periode, hvor den studerende i fortsættelse af praktik i en lærergruppe får mulighed for at prøve kræfter med lærerarbejdet på egen hånd, dog under supervision af en af gruppens lærere og i tæt kontakt med seminarieret.

Endvidere overvejes en form for uddannelse af praktiklærerne.

I drøftelserne op til lovforslagets fremsættelse har det været kritiseret, at det pædagogiske fagområde efter forslaget ville blive reduceret i omfang i forhold til den gældende lov. Dette er

ud fra en ydre betragtning korrekt, med den modifikation, at fagområdet Skolen i samfundet indeholder elementer, der tidligere har hørt under de pædagogiske fag. Det er imidlertid vigtigt at se de pædagogiske fag i sammenhæng med, at undervisningsfagene på seminarierne i de senere år har lagt stadig større vægt på netop at være undervisningsfag og ikke blot teoretiske videnskabsfag. Dette betyder, at det didaktiske er på vej til at få en langt større plads i fagene, en udvikling, der med lovforslaget søges fremmet. Friheden hos den enkelte folkeskolelærer i tilrettelæggelsen af undervisningen bygger netop på, at læreren har erhvervet en høj grad af evne til at kunne analysere og begrunde sin virksomhed og betingelserne for at gennemføre den i forhold til den enkelte elev og den enkelte klasse i et forpligtende samarbejde med kolleger, elever og forældre.

Ud over de 4 liniefag og de pædagogiske fag får hver studerende 3 obligatoriske fagområder, der alle bidrager til at give læreren en bredere baggrund i studiet og i lærerarbejdet. Skolen i samfundet skal fra starten af uddannelsen spore den studerende ind på, at han er gået i gang med en læreruddannelse, og desuden sikre en forståelse for skolens opgaver i dagens samfund, ikke mindst hvad angår skole-hjem-samarbejdet. Livsoplysning/kristendomskundskab skal med baggrund i kristendommen og andre religioner gøre de studerende fortrolige med det værdigrundlag, skolen bygger på, og Mundtlig og skriftlig kommunikation med retorik skal styrke de studerendes viden og bevidsthed om sproget og dets rette brug.

Lovforslaget lægger stor vægt på, at informationsteknologien kommer til at spille en selvfulgelig og stor rolle i uddannelsen, ligesom den internationale dimension skal styrkes.

De timeløse fag i folkeskolen, jf. folkeskolelovens § 7, skal indgå i uddannelsen, men en dyberegående uddannelse i disse områder, f.eks. til skolevejleder, må henvises til efteruddannelse.

For at sikre den studerende et større udbytte af uddannelsen og samtidig understrege, at læreruddannelse ligesom lærerarbejde i skolen bliver til i et samarbejde, indeholder forslaget en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om de studerendes pligt til at deltage aktivt i uddannelsen.

Det har under forarbejderne til lovforslaget været drøftet, hvordan overgangen fra studium til lærerarbejde i skolen kunne lattes, så det så-